



MODERNISME

— CATALÀ —

JOAN LAMOTE DE GRIGNON

ENRIC MORERA

ANTONI LAPORTA

ANTONI MASSANA

ENRIC GRANADOS

JAUME PAHISSA

ANTONI NICOLAU

JOSEP VENTURA

ISAAC ALBÈNIZ



— VEU —

ANTONI COMAS

— PIANO —

MAC McCLURE

MODERNISME



El modernisme musical a Catalunya constitueix un fenomen cabdal de finals del segle XIX i inicis del XX, estretament vinculat al moviment cultural del Modernisme, paral·lel a l'Art Nouveau europeu. No es tractà únicament d'una qüestió estètica, sinó d'un intent conscient de situar la música catalana dins la modernitat europea sense renunciar a una identitat pròpia.

El modernisme català es desenvolupà en un moment de profunda renaixença cultural i d'afirmació nacional. En arquitectura, pintura i literatura comptà amb figures com Antoni Gaudí o Santiago Rusiñol, i la música participà d'aquest mateix impuls: crear un art modern, europeu i alhora genuïnament català.



CARACTERÍSTIQUES

1. Nacionalisme musical refinat
Inspiració en melodies populars catalanes, tractades amb tècniques compositives sofisticades.

2. Influència europea
Especialment del romanticisme tardà, de l'impressionisme francès i del wagnerisme

3. Recerca d'identitat
La música esdevé vehicle d'expressió cultural catalana.

4. Relació amb altres arts
Interacció amb la poesia, el teatre i les arts visuals, característica essencial del Modernisme.

PROGRAMA

Joan Lamote de Grignon Endreça
(1872–1949) És juny

Enric Morera La font
(1865–1942)

Antoni Laporta Ginesta
(siglo XX)

Antoni Massana Canticel
(1890–1966)

Enrique Granados L'aucell profeta
(1867–1916)

Jaume Pahissa Per un bes
(1880–1969)

Antoni Nicolau La Mare de Déu
(1858–1933)

Josep Ventura Per tu ploro
(1817–1875)

Isaac Albéniz De San Antonio de La
(1860–1909) Florida
Sal morena de mi vida
Date otra vuelta
Duo Irene y Enrique *

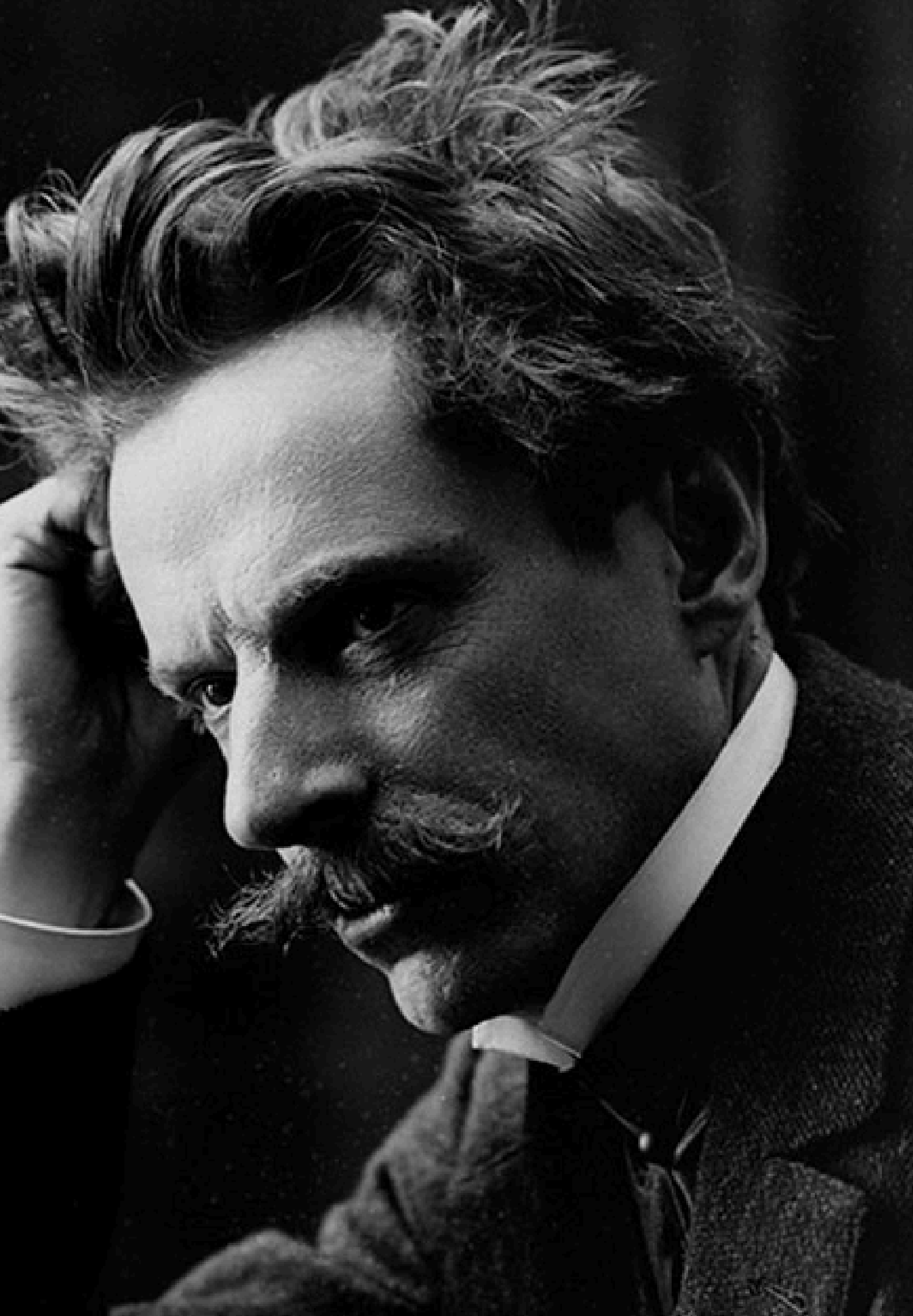
De Henry ery Clifford Una fata, ohime
Dulce Visione *

Joan Lamote de Grignon

(1872–1949)

Compositor i director fonamental en la vida musical barcelonina de la primera meitat del segle XX. Fundà i dirigí l'Orquestra Simfònica de Barcelona, contribuint decisivament a la institucionalització de la música simfònica a Catalunya. El seu llenguatge combina l'herència del modernisme amb una escriptura refinada i elegant, propera en alguns moments a l'impressionisme francès, especialment en la seva producció per a veu i piano. Les dues cançons incloses en aquest programa formen part del cicle *Les violentes*.





Enric Morera

(1865–1942)

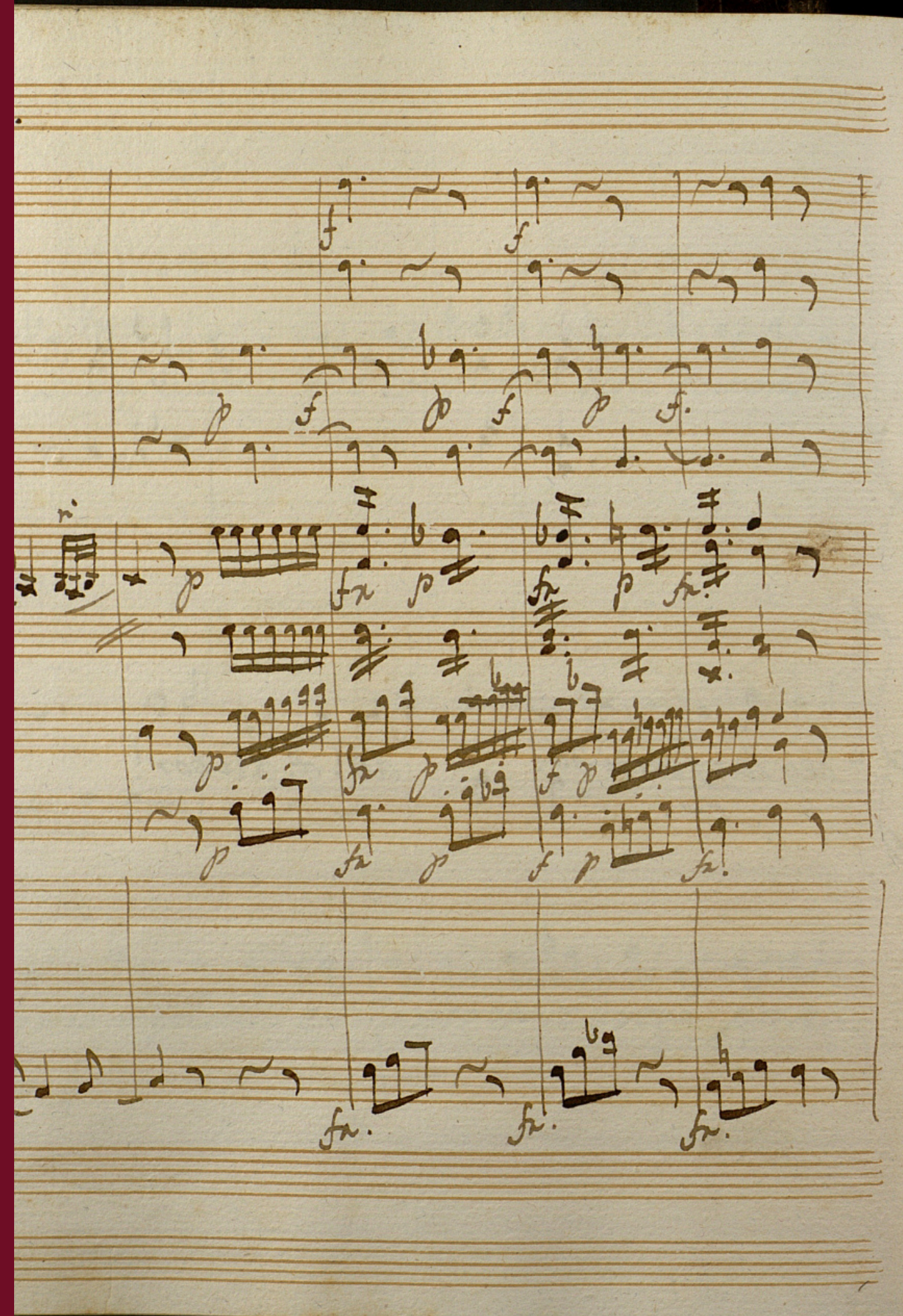
Figura central del modernisme musical català, fou un ferm defensor de la música com a vehicle d'identitat cultural. Impulsà el teatre líric en llengua catalana i desenvolupà una important producció de cançons sobre textos de poetes contemporanis.

La seva obra reflecteix un equilibri entre la inspiració popular i la voluntat de construir un llenguatge musical propi. La font pertany al cicle Cançons del carrer, amb poesia de Josep Maria de Sagarra.

Antoni Laporta Astorga (1885-1957)

Compositor vinculat a l'entorn del modernisme tardà,
la seva obra se centra principalment en la cançó
catalana.

El seu estil es caracteritza per la claredat expressiva,
l'atenció al text i una especial sensibilitat envers
l'evocació del paisatge i de la natura.





Antoni Massana

(1890–1966)

Compositor i sacerdot, destacà tant en l'àmbit de la música religiosa com en el de la cançó de concert.

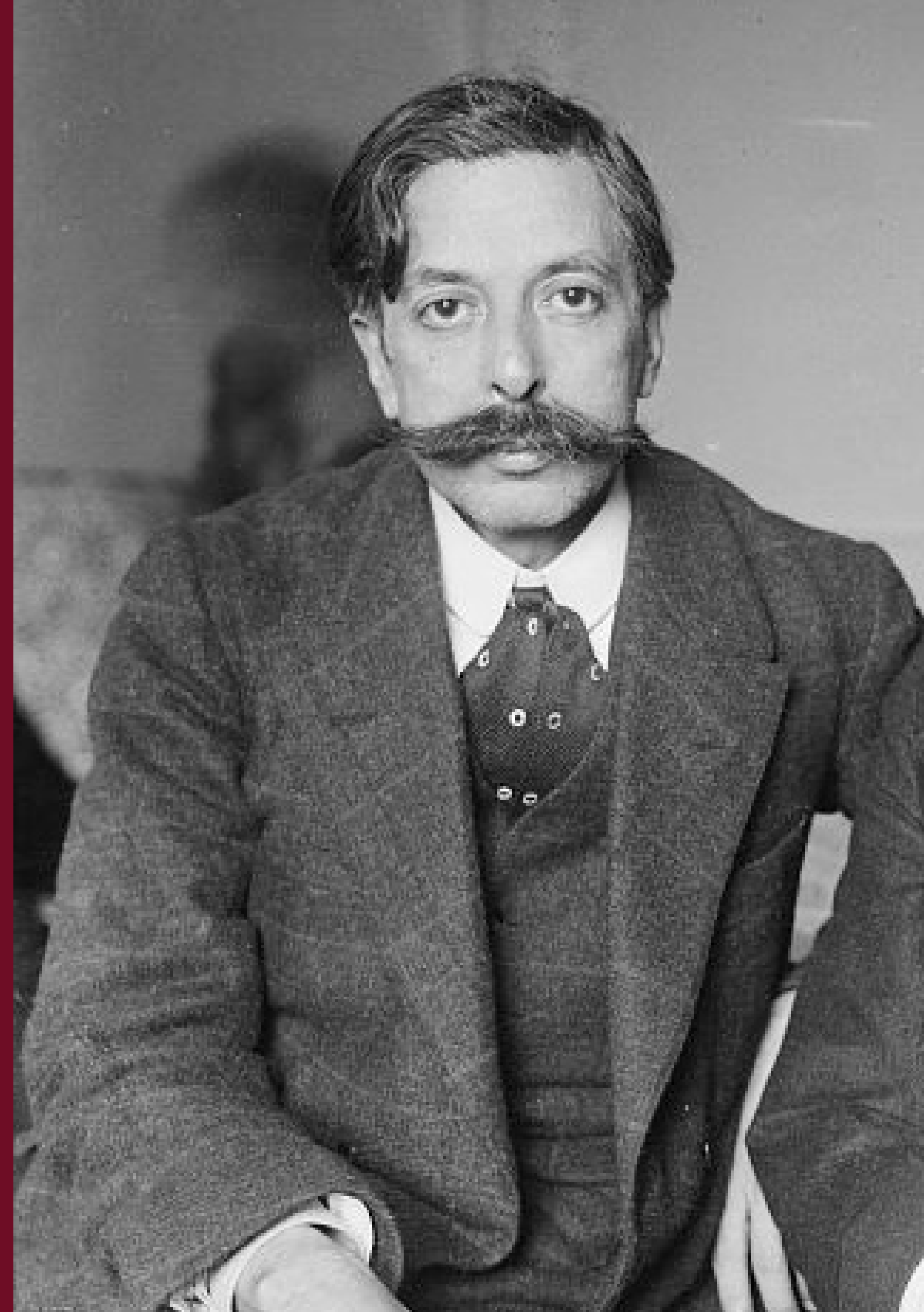
El seu llenguatge, hereu del modernisme, evoluciona cap a una major sobrietat i depuració, amb una marcada dimensió espiritual i un tractament especialment acurat del fraseig vocal.

Canticel és un dels poemes més emblemàtics del poeta Josep Carner.

Enrique Granados

(1867–1916)

Un dels compositors espanyols més rellevants del seu temps, desenvolupà un estil profundament líric que combina la tradició romàntica amb una refinada escriptura pianística. La seva obra abraça tant el repertori per a piano com la cançó, gènere en el qual aconsegueix una intensa fusió entre música i text. El seu llegat representa un dels punts culminants del modernisme musical.





Jaume Pahissa

(1880–1969)

Compositor i pensador musical, representa la transició entre el modernisme i els llenguatges del segle XX. La seva obra integra elements d'arrel popular amb una harmonia més lliure i avançada, reflectint una evolució cap a formes d'expressió més personals i experimentals.

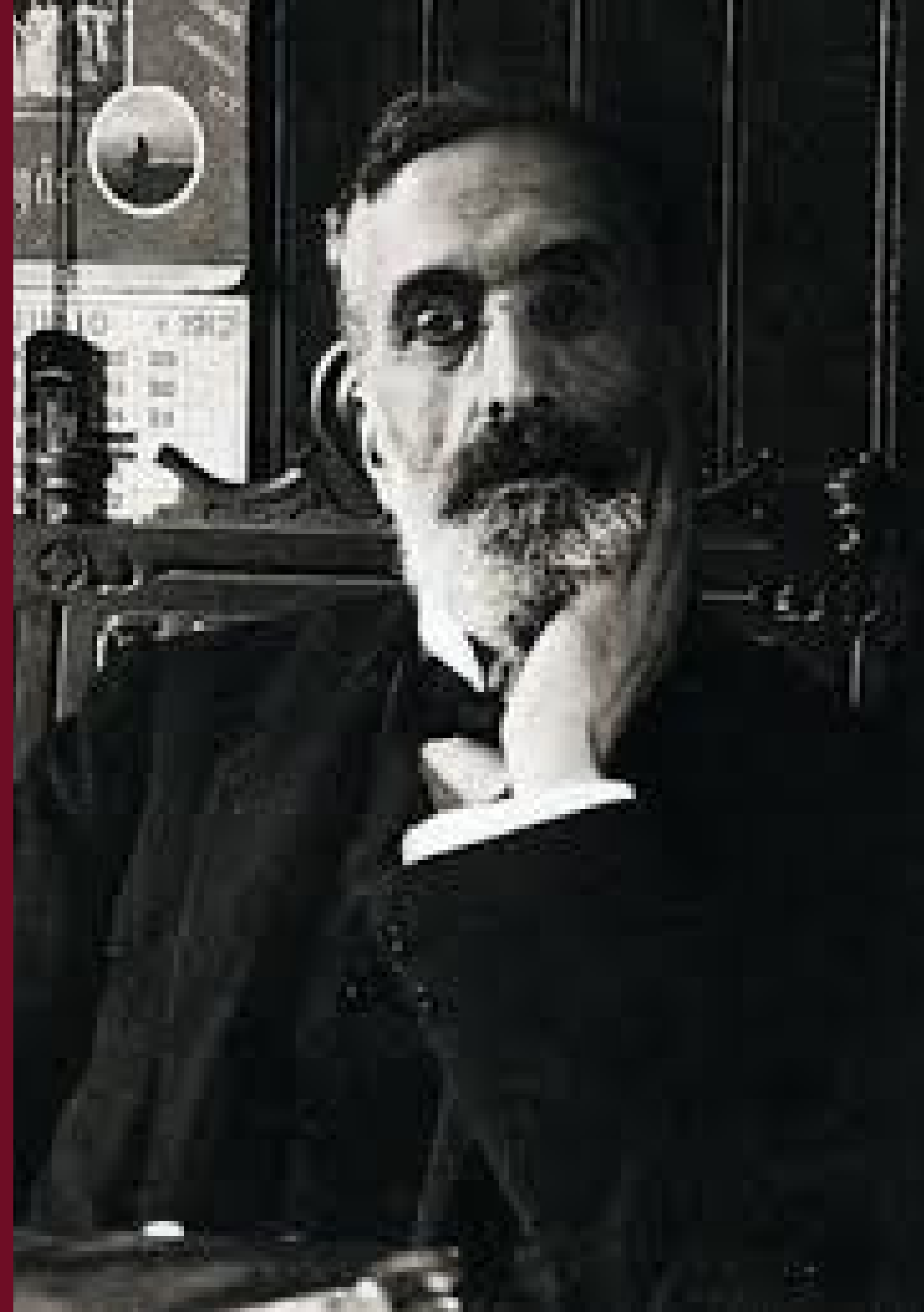
Després de la Guerra Civil Espanyola es traslladà a l'Argentina, on compongué bona part de les seves cançons en català.

Antoni Nicolau

(1858–1933)

Figura destacada del moviment coral català, fou també pedagog i compositor.

Vinculat a l'Orfeó Català, la seva producció musical manté un fort vincle amb la tradició popular i religiosa, constituint un pont entre el segle XIX i el despertar cultural del modernisme.





Josep Ventura

(1817–1875)

Conegut com a Pep Ventura, és una figura clau en la història de la música catalana. Reformà la cobla i contribuí decisivament a la consolidació de la sardana com a símbol musical nacional.

El seu llegat constitueix una de les bases sobre les quals es desenvolupà posteriorment el modernisme musical a Catalunya. De la sardana Per tu ploro existeixen dues versions: la versió per a cobla i la versió cantada.

Isaac Albéniz

(1860–1909)

Compositor i pianista espanyol, fou una de les figures clau en la projecció internacional de la música espanyola. Després d'una primera etapa vinculada al virtuosisme pianístic i al teatre musical, desenvolupà un llenguatge personal d'un gran refinament harmònic, culminat en obres com Iberia. La seva música combina elements populars amb una escriptura sofisticada, situant-lo entre els compositors més rellevants del seu temps.



De la sarsuela San Antonio de la Florida (1894), obra juvenil de Granados, Sal morena reflecteix l'ambient popular del Madrid castís a través d'un llenguatge directe, rítmic i de gran vitalitat escènica. Lluny encara del refinament pianístic de les seves obres posteriors, Granados hi mostra el seu domini del teatre musical i la seva capacitat per crear melodies expressives i d'efecte immediat, en estreta connexió amb la tradició lírica espanyola.

Composta entre 1893 i 1895, Henry Clifford és una de les principals incursions operístiques d'Isaac Albéniz, sobre llibret en anglès de Francis Money-Coutts. Ambientada a l'Anglaterra medieval durant la Guerra de les Dues Roses, l'obra reflecteix la forta influència del wagnerisme en el seu llenguatge, amb una escriptura orquestral densa, ús de leitmotivs i un marcat sentit dramàtic. Allunyada del color popular de la seva producció anterior, aquesta òpera mostra un Albéniz cosmopolita, plenament integrat en els corrents europeus del seu temps, i anticipa l'ambició estètica dels seus projectes posteriors.

L'estrena de l'obra tingué lloc al Gran Teatre del Liceu l'any 1895, traduïda a l'italià, seguint la tradició de l'època. La versió italiana interpretada en aquest programa correspon a la primera edició italiana.



ANTONI COMAS

(Barcelona, 1961) és un tenor, músic i actor espanyol reconegut especialment pel seu treball en l'òpera contemporània i el teatre musical. Format musicalment des de la infantesa, estudià piano a l'Acadèmia Marshall i cant amb la mezzosoprano Montserrat Aparici. Debutà molt jove al Gran Teatre del Liceu al costat de figures com Montserrat Caballé i José Carreras, iniciant així una sòlida trajectòria als principals escenaris lírics d'Espanya.

Al llarg de la seva carrera s'ha distingit com un dels intèrprets més destacats del repertori contemporani espanyol, col·laborant estretament amb el compositor Carles Santos en nombroses produccions innovadores. També ha treballat amb reconeguts directors i creadors escènics com Albert Boadella, Mario Gas i Xavier Albertí.

La seva versatilitat artística li ha permès combinar òpera, teatre i performance, participant en produccions de gran èxit com The Opera Locos, espectacle guardonat amb el Premi Max al millor espectacle musical. A més de la seva activitat com a cantant, ha desenvolupat una important faceta escènica com a actor i creador, consolidant-se com una figura singular dins la música i les arts escèniques contemporànies a Espanya.



ISABEL MONAR

Reconeguda per una extensa trajectòria artística dedicada tant a l'òpera com al repertori de concert i a la cançó de cambra espanyola. Va realitzar els seus estudis musicals al Conservatori Superior de Música de València, on es va formar vocalment. Des dels seus primers anys va destacar per la qualitat expressiva de la seva veu, la seva musicalitat i la seva especial sensibilitat pel repertori hispànic.

Va debutar professionalment al Teatre Principal de València, iniciant una carrera que la va portar a actuar en importants auditoris i festivals d'Espanya, França, Itàlia, Alemanya, els Estats Units i diversos països d'Amèrica Llatina. Al llarg de la seva trajectòria ha interpretat un ampli repertori operístic que abasta des del barroc fins a la música contemporània, amb una presència destacada d'obres de Mozart, Händel, Poulenc, Falla i compositors espanyols del segle XX.

Paral·lelament, Isabel Monar ha desenvolupat una intensa activitat com a intèrpret de cançó espanyola i catalana, convertint-se en una de les veus més compromeses amb la recuperació i difusió del patrimoni vocal ibèric, tant en l'àmbit concertístic com discogràfic.

També ha desenvolupat una important tasca pedagògica en l'àmbit de l'ensenyament vocal.

MAC McCLURE

Pianista nord-americà reconegut internacionalment per la seva especial afinitat amb el repertori espanyol i llatinoamericà. Format als Estats Units, va perfeccionar els seus estudis a Espanya, on va desenvolupar una profunda connexió amb la música de compositors com Isaac Albéniz, Enrique Granados i Frederic Mompou.

Al llarg de la seva carrera, ha actuat en importants escenaris d'Europa, Amèrica i Àsia, tant com a solista com en formacions de música de cambra. És especialment reconegut per la seva tasca com a pianista acompanyant de cantants, destacant-se en el repertori de cançó artística espanyola, on ha col·laborat amb destacats intèrprets internacionals.

El seu estil interpretatiu es caracteritza per la profunditat expressiva, el refinament sonor i una gran sensibilitat envers el fraseig i el color. El compositor Xavier Montsalvatge va elogiar la seva comprensió de la música espanyola, subratllant l'autenticitat i la musicalitat de les seves interpretacions.

A més de la seva activitat concertística, Mac McClure ha desenvolupat una important tasca pedagògica. Des del 2010 ha estat vinculat com a professor de l'àrea de piano del Conservatori de Música de la Universidad Nacional de Colombia, on també ha estat director de la Maestria en Estudis de Piano i director del Conservatori.





Enregistrat a Black Cat Estudio
La Garriga, Barcelona, 12, 14 i 20 de juliol de 2020
Dipòsit legal: B 489-23018
Amb el suport de la Generalitat de Catalunya
www.klassic-cat.com

